

ločene cene, ko država ne more mošta in vina niti kupovati, dočim zadruga po cenah, ki jih določijo, tudi v resnici kupujejo in plačujejo, pa je vendar še precej vinogradnikov, ki raje prodajo spekulantom ceneje. Zgodilo se je celo, da so nekje vinogradniki sami pomagali nekemu takemu spekulantu širiti govorice, da je zadruga take cene pač nastavila, pa nima denarja, da bi jih tudi plačal, čeravno so vinogradniki lahko vedeli iz večletnih izkušenj, da je zadruga zmeraj vso prevzelo vino in mošt točno plačevala.

Politika in viničarski stan

Med drugimi stanovi našega naroda zavzema viničarski stan vedno vidnejše mesto. Pred dvajsetimi leti še skoraj nepoznan, postaja danes važen činitelj v javnem življenju. Zasluge pri tem ima brez dvoma stanovska organizacija viničarjev, ki je javnost opozorila na potrebe in važnost tega stanu. Organizacija kot taka pa se ni samo brigala za eksistenčna vprašanja stanu, marveč tudi, da se člani tega stanu kulturno dvignejo. To svojo nalogo z uspehom vrši. Gotovim ljudem brez dvoma ni ljubo, da viničarski stan vstaja iz prejšnjega mrtvila k novemu kulturnemu življenju, da se je viničarski stan začel zavedati svoje važnosti in obveznosti do naroda. So to ljudje, ki so viničarski stan držali nameroma v mejah nevednosti, da so ga izkoriščevali v svoje sebične namene, zlasti ob volitvah. To so bili ljudje lažisvobodomiselnih in marksističnih načel. Zato ni bilo nikjer nikakih vidnejših uspehov v borbi viničarske strokovne organizacije.

Da se ta žalostna in za nas poniževalna preteklost več ne povrne, je nujna naloga naše stanovske organizacije, da vzgoji viničarski stan

— Tisti, ki tako lahkomišelnost nasledajo ter rušijo skupno delo, pač nimajo najmanjše pravice, pritoževati se o izkoriščanju kmeta ter o slabih časih, ko si slabe čase sami delajo s svojo lahkomišelnostjo.

★

Naj te vrste veljajo kot resen opomin vsem vinogradnikom in vsem kmečkim ljudem sploh, da moramo držati skupaj, če hočemo doseči kak uspeh in da ne sme biti izdajalca med nami.

tudi v socialno-političnem oziru. Pri nas ne gre za kako politično organizacijo, ampak, da se stvari miselnost posameznika, katere naj prinese korist celemu stanu. Naše politično pojmovanje in razpoloženje se mora obrniti v isto smer, kjer so koristi našega naroda in s tem tudi našega stanu. Ta smer pa brez dvoma kaže v tabor našega voditelja dr. Korošca, o čem se je viničarski stan lahko že nešteto krat prepričal. Ako bomo to smer zapustili, ne bo uspehov tudi v naši strokovni organizaciji. Ker smo člen narodnega organizma, nam ne sme biti vseeno, kake politične prilike so v narodu. To je zadeva bodočnosti za nas in za našo mlado generacijo. Mi ne smemo in ne moremo odobravati politike, ki bi škodovala našemu narodu, ker to škoduje nam samim. Posebno važno je to sedaj, ko stojimo pred važno ureditvijo slovenske banovine. Viničarski delegati, zbrani iz vseh viničarskih krajev na občnem zboru svoje stanovske organizacije v Ljutomeru, smo zato izrazili našemu narodnemu voditelju dr. Korošču svojo polno zupanje in ga podprli v njegovem velikem prizadevanju za slovensko ljudstvo in vse stanovce.

Našim malčkom

Čudno, a uspešno zdravilo

(Konec)

Obraz se ji je nenadoma zjasnil. Odhitela je v kuhinjo. Vzela je kozico, vanjo dala maso in jo postavila na štedilnik. Ko je bila maso vroča, je vanjo stresla vseh dvanajst pijavk ter jih malo posolila. Pijavke so se lepo spekle. Žena jih je stresla na krožnik in jih nesla bolniku. Njej so se tudi pečene studile in na noben način ne bi hotela jesti niti ene, zato jo je skrbelo, kako bodo ugajale možu, če jih bo sploh hotel jesti.

Ko je kmet zagledal to nenavadno jed, je vzdihnil:

»Kaj mora človek vse jesti, če zdravnik predpiše!«

Ni jih bil posebno vesel, a za ljubo zdravje se marsikaj naredi. Lotil se je prve. Obraz se mu je nekoliko zjasnil.



»Glej, glej, saj ni niti tako napačna jed!« je zamomljal.

Naglo je pojedel vseh dvanajst. Ko je tudi zadnjo požrl, se je obliznil rekoč:

»Dober obed! Zdravnik že ve, kaj predpiše!«

Naslednjega dne je bil kmet že popolnoma zdrav. Z velikim tekom je jedel vse, kar mu je žena skuhala.

Čez tri dni je zdravnik res prišel. Ob vstopu v sobo je zagledal kmeta za mizo pri polni skledi.

»No,« je rekel smehljaje, »kakor vidim, so vam pijavke pomagale.«

»O, hvala, gospod doktor,« je odvrnil kmet. »Pomagale so. Samo preveč jih je bilo.«

»Ah, ne, za tako močnega moža kakor ste vi, dvanajst pijavk ni preveč.«

»Morda jih res ni bilo preveč, toda premastne so bile. Jaz pa mastnih stvari ne maram.«

Zdravnik ga je začudeno pogledal. Preden je spregovoril, se je v pogovor vmešala žena, rekoč:

»Veste, gospod doktor, jaz sem mu jih spekla na masti, saj mrzlih in sluzastih ne bi mogel jesti.«

»A, tako!« je zagodel zdravnik, ki je le s težavo zadržal smeh. »In jih je vse pojedel?«

»Seveda, kakor ste predpisali,« je priklimala žena.

»Dobro! Veseli me, da ste se držali mojega predpisa in tako hitro okrevali!« je dejal zdravnik in se poslovil.

Kmet in žena sta od tistega časa naprej na vso moč hvalila zdravnika sosedom in znancem.



Angleški mornar pestuje najmlajša potnika, katere sta bila rešena s torpediranega francoskega parnika »Bretagne«



Zenska iz plemena Lapov, ki prebiva najbolj na severu danes od ruskih sovjetov ogrožene Finske



M. Gandhi, voditelj Indijcev, fotografiran pred vladno palačo v Bombaju